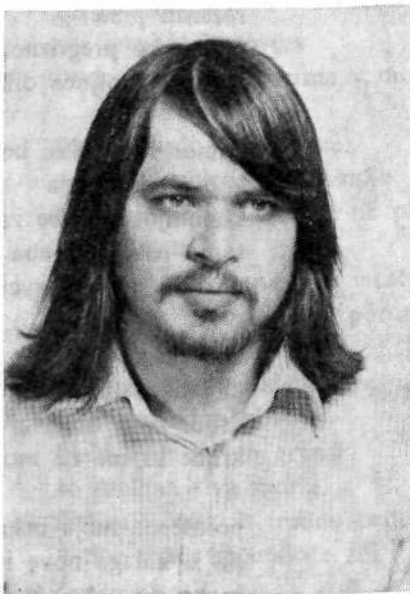

Deset pesmi

Jaša
Zlobec

WILLE
ZUR MACHT

moč je protoplazma megla
ki ojekleni ude
iz pogledov kali diamante
moč je razpoznavno znamenje
našitek na rokavu
železno mrežo spleta
opasala je svet po vseh ravnikih

je peta razsežnost
poslednja poteza s čopičem osmi dan
vsakdo na zadnjem kotičku tega planeta
je postavljen pred odločilno vprašanje
volja do moči je tiktakanje
razmejitvena črta minsko polje
ki deli rablja od žrtve
noč in dan

ki kliče smrt na plan
klavca ki preži globoko
v vsakem od nas

JAJCE samo roko je treba stegniti
razširiti prste
potem ko pregrizneš popkovino
in hočejo pljuča dihati

kamor koli sežeš bela stena
v oval zaobljena
s slutnjo svetlobe za sabo
samo roko je treba stegniti
da boš stopil v svet

kot kača sem
ki lahko stiska samo navznoter
drobi kosti ubija živí
krhke lupine ne more predreti

pološčena meja belega kamna
pa si nalaga nove in nove plasti
in ko bo nekoč počila
bosta ostala samo dva uboga kosa
gladkega mrzlega marmorja

pogled proti zvezdam
ko se grušč pod nogami zamaje
ko smolnata temà okuje zapestja

o saj zrak ne zatrepeta
zrak se niti ne zgane
in veter je samo pregib orehove krošnje
in oddaljeni blisk samo podoba
ostri robovi črnih oblakov v mesečini
samo obleдела tapiserija

ni zraka in ni vetra
in ni oblakov in ni zanosa
mrzli pogled zvezd
kuje mavrico severnega sija
v večni led vkovano

- I. hladna mušica jeklene cevi
ravnà vse griče
vse gozdiče borovcev
osuje krvave liste brina v molk

vse se skrči vse zastane
svinec je položen na zemljo
niti najdrobnejši mladič ne plane
ne zadrgeta
vse je stisnjeno na dno vrtač
brez diha z obrazom v porumenelo travo

hladna mušica jeklene cevi
je zbrisala vsa obzorja
lijaki starodavnih granat
so majhna siva morja
življenje čaka in trudno bedi
v tihi grozi trepetajoče ždi

- II. ko se zlomi dan
in se veje starega hrasta
ki so v igri s sončnimi žarki
skrivale svojo smrt
trudno povesejo razgalijo svojo nagost
betežnost hromih rogovil

ko prva poševna kopja večera
skozi lažno bahavost robid
udarijo v sivi kamen
mu izžamejo gorkost
preženejo martinčke v mrzlo spanje

ko se vroča spogledljivost dekliških oči
ubogljivo umakne med vlažne rjuhe
ko neizsanjana sreča
poklekne pred surovo sapo moškega

ko turobni lajež lisice
toplo vas
začara v zakleto ladjo

je črni vran edino bitje
 ki se hoče z iskro svojega očesa
 bojevati proti črnemu vragu
 dvigne se v blazni let vrtavka kvišku
 da bi s svojim topim težkim kljunom
 zgrabila še zadnji sončni žarek
 da bi ubežal nōči
 zlomljena lisa na sivem nébesu

ŠTEFKI dom
 OB HČERKINEM prostor svet in sanje čisto najine
 ROJSTVU vsak kót poznavaj
 koliko gibov besed izgovorjenih
 ki so spletle svetlo mrežo
 skozi vrata iz sobe v sobo
 drsijo kakor tobogani mlečne ceste

dom
 gugalnica
 tisoč in tisoč dni loviva ravnotežje
 pod enim in pod drugim brezno
 a vztrajava na tanki krhki osi
 vse to je najino
 vse to sva si s krvjo postavila

dom
 ob rojstvu sina
 si začela vonjati drugače
 in tvoj obraz se je smejal drugače
 lesk tvojih zob se je spremenil
 drugačno hudomušje ti je pognalo iz oči
 kot da bi se mehka žametna preproga
 razprostrla preko najinega doma

dom
 kjer te ni kjer se je nova zvezda utrnila
 blodim in ovohavam vsako steno
 svetloba se drugače lomi
 saj me več ni kot bi verjel v selitev duš
 kaj si nam podarila žena

nova brezbrežnost valovanja
 zajadrajmo v ta tuji ocean
 naj nam bogovi dober veter zaželi

ROJSTVO kje si bila takrat
 HČERKE ko te še ni bilo
 si se potikala nekje tam gori
 kjer te ni iskalo nikogaršnje oko

vse moje slutnje vsa ljubezen
 in bolečina pričakovanje
 nečesa
 o čemer ni mogoče slutiti

ljubezen je staro čustvo
 in čudež mrtva stvar
 ti pa si scela tu sama iz sebe
 čisto sama sama
 stvarjenje samo

tvoj dotik
 mi je ustvaril svet
 da sem zavekal v življenje

STARA telo otrpne zenice se razširijo
 ZAVEZA jokaj sem očetu dete na ramenih
 očka hočem luno
 in sin me gleda kot čarovnika
 očka ti moreš
 nasuj mi luninega prahu na ramena
 hočem leteti

telo se skrči oči se zablestijo
 repatica je švignila med zvezde
 trenutek je
 nikoli ga ne bo mogoče pozabiti
 slutnja je
 ki je segla do pradavnosti spomina
 hip polnosti

o saj ni smrti
 za to je vredno tisočkrat umreti
 za bežno slutnjo neznane sreče
 ki je nihče še ni doživel
 sinovi mojih sinov
 dedje mojih dedov

dovolj je željá dovolj je zvezd
 dovolj je otrplih teles
 dovolj začaranih oči
 kjer je prihodnost obljubljeni raj
 zdaj
 zdaj hočem imeti luno
 zdaj hočem jezdit valove oblakov
 zdaj hočem očetu in sinu podati roko
 lunin prah je v stisku naših prstov
 polêti sin polêti
 čeprav bo moj pogled večno jokal za tabo

NAJ BO
 PO KOSOVELU

zdravku

kaj se vendar dogaja
 saj to je preplah to vendar ne more biti res

kot bi s paličko sledil po plasteh
 ta je ta ni
 ta polno zveni
 ta je kot bi z oslo po mizi udaril

tako se je svet vrtel nekoč
 tako bo ko bo moj pravnuk vrtnice s sabo gnožil

ampak kako se ta svet vrti
 kje so azimuti
 kam se je skril južni tečaj
 ko se ilovica med zobe tlači
 zobem ki hočejo govoriti
 ko se iz ilovice jeziki gnetejo
 kjer so brezzobe pasti

tako so pravili stari mutci
 kjer se drevesa sekajo
 tam iveri letijo
 iveri ej zmajevi zobje

bog nas odreši vojske in lakote
 in naj zmajevi zobje obrodijo
 naj bojo pomladanski travniki
 posuti z belimi marjeticami

SEBI ZA
 OSEMINDVAJSETI
 ROJSTNI DAN

ko leto mine
 brada bolj na prsi klone
 in daljša je
 in kljub letom vedno hujša slutnja sivih niti

kot kakšna zrcalna piramida
 čedalje ožji vrh
 kot letopis kot almanah črtovje not
 vsako leto meter korenin čedalje daljše čedalje globlje
 tem dalj od žive vode

je to ta svet ki zanj sem bil narôjen
 je to usoda kamni miljniki življenja
 je to ta pridiga o bivanju

ko starci umirajo
 opravičujejo vsakršno smrt
 ker ni preteklosti
 ki bi jo bilo mogoče opravičiti
 ko umirajo mladeniči
 je zanje smrt edini svet
 za vse obvezujoč in navsezadnje lep

na glavo mi kapljajo leta
 in me samo zalivajo
 in bom izruval vse sončnice
 če s svojimi glavami suženj
 bodo hotele kupolo temè nad mano zaokrožiti